

Pâine cu rouă

Doru mânca tare prost și alegea mâncarea.
Mama îi punea dinainte toate bunătățile lumii.

- Pâinică cu unt vrei?

- Nuuu!

- Cu icre?

- Vreauu!

Doru mușcă o gură din pâinea cu icre și o lasă.
Gustă felia cu miere, o miroase pe cea cu magiun.

- Nu vreau! Nu-i bunăăă!

Tatăl s-a uitat lung
la băiat și a spus:

- Apoi cea mai
bună e pâinea cu
rouă. Numai că de
unde s-o luăm noi
acum?

- Vreau pâine cu
rouă... Dă-mi pâine cu
rouă, scânci Doru.

Doru într-adevăr nu mân-
case pâine cu rouă și nici
auzise de ea.

- Cea mai bună e roua de
vie, spuse tatăl. Mergi mâi-
ne cu mine la vie și mân-
căm...

Apoi adăugă:

- Cea mai gustoasă e roua dimineții. Ea se
mănâncă cu pâine. Așa că trebuie să ne sculăm
mai dimineată.

Doru nu avea răbdare să guste pâine cu rouă. A
doua zi s-au dus dis-de-dimineată cu tatăl la vie.

- Cea mai gustoasă e roua rumenită de soare, -
a spus tatăl. Până ce se rumenește ea, noi hai să
lucrăm puțin.

Și tatăl puse pâinea și untul, și brânza, și ceapa
sub butuc, apoi se apucară de lucru. Ridicau
vițele de la pământ, încărcate de struguri, le
prindeau cu grijă de sârmă - ca să nu
putrezească poama.

Când ajunse la capătul rândului, Doru se uită
la soare și spuse:

- Mie mi-e foame.

Tatăl zâmbi: - Bravo! Iată și roua s-a făcut
bună: rumenă-rumeoară s-o pui pe felioară!

Pâinea, tăiată felioare de acasă, era gata
presurată cu rouă. Tatăl o lăsase descoperită și
roua se scuturase din frunze peste ea. Doru luă
marginea, pentru că marginea avea cele mai
multe mărgelușe de rouă pe ea, o duse cu grijă
la buze, - să nu se împrăștie roua.

Fruntea lui rumenită de soare, bombată parcă
coaja de pâine, strălucea și ea în stropi de
sudoare. Câțiva picuri se cotiliseră de pe frunte
în jos pe obraz, apoi pe coaja de pâine.

Doru mușcă din ea cu poftă. Pâinea avea nu
știu de ce gust sărățel, dar era bună. Doru
mâncă toată felia și mai ceru una.

Era tare gustoasă pâinea cu rouă!

Câți ani ai?

Într-o zi bunicul stătea și-l ținea pe genunchi pe Doru și Doru umbla cu degetele prin pletele lui, mângâindu-l.

- Tată mare, - a întrebat el - de ce ai dumneata părul alb?

- Pentru că sunt bătrân, - a răspuns bunicul.

- Și de ce ești dumneata bătrân?

- Pentru că am mulți ani, - a spus iar bunicul.

- Tată mare, da de ce ai dumneata mulți ani?

Tata mare se scărpină la ceafă:

- Apăi, zice el, pentru că nu i-am împrăștiat, i-am păstrat pe toți.

Pe Doru nu-l duce mintea cum cineva poate păstra anii și cum poți să-i împrăștii.

- Tată mare, da unde păstrezi dumneata anii?

Tata mare se scărpină iar la ceafă. Apoi se uită lung-lung la geamuri, la uși, la coperișul casei lui, gândindu-se de parcă ar fi uitat unde a pus anii. Acum Doru își închipuie că anii bunicului stau cumva înșirați pe-o ață în pod ca niște felioare uscate de măr, de care el nu știe până acum.

Bunicul stătu un timp așa, apoi începu să-i arate câțiva ani din viața lui, care stăteau chiar sub ochii lor.

- Uite vezi! începu bunicul. Când eram tânăr am lucrat un an întreg să-mi fac ușile aste. Pentru geamuri și coperiș am mai lucrat șase ani. Șapte ani, - făcu bătrânul socoteală, - se păstrează aici, în casa asta.